

CSIKSZEREDA

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI, TARSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 8 kor, Félévre 4 kor.
Negyedévre 2 kor.

Felélés szerkesztő:
Dr. SZÁNTÓ SAMU
úgyvöl.

Nyitólétszámok soronként 40 filléres közzétételnek.
Egyes lap ára 20 fillér.
Hirdetési díjak a legutóbbban számítatnak.

Döntő ütközet előtt.

Felemeljük szavunkat a szé-
kely néphez. Huszonhatodikán
fogja megvívni nagy esztűjű a
magyar alkotmány a törvényron-
tók táborával. Ezen ütközet talpra
szólít minket, a kiből magyar
szív, nemzöbi érzés lakik. A sok
szó, a sok ígérgetés között legyen
szabad nekünk is kiemelni azokat
a momentumokat, melyeket ezen
küzdtelemben fontosoknak, meg-
szívlelendőknek találunk.

Két pont körül mozog, a mi-
vel a csiki székely nép szívére
különböző pártok a magok részére
megvenni akarják. Az egyik a
hazafüli érzés, a másik a székely
érdek. Nem szabad, súlyos hallé-
pés volna egyiket a másikkal
összetévesztetni, egyiket a másit
kért feláldozni.

A székely nép is első sorban
magyar. Valódi hűn ivadék, e
kik még Attilával jöttek be a
hazába, akkor foglalták el a földet,
s azóta megvédelmezték a piros-
vérük hullásával. Ők fogadták az
Almos és Árpád vezérlete alatt
a határon beözönlő magyarságot
testvéri szeretettel, ők voltak min-
dig az elsők, akik fegyverbe áll-
lottak, ha végig hordozták az or-
szágban a véres kardot, ha végig
zengett az országban a vészkiáltás:
Veszélyben a haza!

Ugyanez a vészkiáltás resz-
kotteti meg most is a levegőt a
Kárpáttól az Adriáig. Veszély-
ben az ezeréves magyar alkotmány,
melyet oly nagy fáradsággal fel-
építettünk s védelmeztünk török,
tatár s német támadásai ellen. Ma
a támadó nem török, nem tatár,
a német is csak a háttérben lap-
pang, hanem a támadók magokat
magyaroknak nevező egycének, a
kik az ország legmagasabb pol-
cain ülnek s csak hogy ezt a pol-
cot megtarthassák, képesek érette

feláldozni mindent még a nemzet
legtéltettebb kincsét is. Mindazok,
a kik előtt még van valami szent,
kiléptek ebből a táborból. Az
összes ellenzék pártok szövetkez-
tek, hogy megmentés, ami meg-
menthető s most a nemzetre apel-
lálunk, van-e benne életerő vagy
elpusztul belső villongásban,
mint elpusztult egykor a lengyel.

A székely nép első sorban
magyar. Ott a hol a közös magyar
haza érdekeiről van szó, nem
hagyja magát apró eseprosőgekkel
megtévesztetni, hanem megy oda,
a hol azt a zászlót látja lobogni,
a melyre a magyar szabadság, al-
kotmányosság szent jelszavai van-
nak felírva.

Az ellenzék nem küzd sze-
mélyekért nem küzd egyéni érde-
kekért, minden jelöltjének első
szava, a haza s erre való hivat-
kozással kéri a székely nép támo-
gatását. A kormánypárt pedig
vakon rohan a veszélybe. Előtte
Tisza Istvan minden, mert most
ő a miniszterelnök ép úgy mint
a hogy azelőtt a Széll Kálmán ne-
vére esküdött, a ki most otthagya
a szabadelvűpártot, mert nem akar
részesevé lenni a nemzet önálló-
sága elkontfiskálásának.

De a székely nép nem megy
utána. Az megtanulta ismerni s
s gyűlölni a Tisza nevet s a mint
azelőtt fegyverrel kezében ment
mindig a magyar alkotmány vé-
delmére, úgy most, a béke korá-
ban, csak azokat fogja bizalma lo-
tétémentésül az országgyűlésbe
felküldeni, a ki előtt mindenek
előtt első s legszontebb a haza.

Székelyek is vagyunk. Ellha-
gyatott gyermekei a magyar ha-
zának. A szabadelvűpárt s a be-
léle alakult kormánynak csak süjtő
kezei jutottak el hozzánk, jót soha
nem tapasztaltunk. Megköveteljük
tehát küldötteinktől, hogy ismerjék
a mi specialis viszonyainkat s

védelmezzék odafönn a nagy nem-
zeti képviselőben.

De lehet-e ezt várni kormány-
párti jelöltjeinktől? Lehet-e várni
attól a kormánytól, amely — csak
hogy az osztrákok érdekeit aka-
dály nélkül szolgálhassa — nem
tartja tisztelőben a törvényt,
képes eltörölni a magyar alkot-
mány legsarkalatosabb tétéleit?

Bízhatunk-e olyan emberek-
ben, akik a november 18-iki ese-
ményeket előidézők s akik má-
sokkal ugyan szeretnék megtar-
tatni a törvényt, de magok nem
tartják meg? A kik előtt a tör-
vény, mely bennünket, kis embe-
reket minden csekély eltérésért
irgalmatlanul süjt, csak forma, a
törvényesség csak kis forma-
sértés?

A haza érdeke, a székelység
jól fellogott érdeke követeli, hogy
lennen lobogtassa az ellenzék
zászlót s mutassa meg, hogy a
csiki székely nép bizalmával csak
azt tünteti ki, aki magyar hazafi,
alkotmányt és törvényt tisztel!
A huszonhatodiki választásnál
négy mandátum sorsa dől el. Di-
csőség lesz osztályrésziünk, ha
mind a négyben az ellenzék je-
löltjei, az alkotmány, törvény s
székely érdek igaz képviselői ke-
rülnek ki diadalmasan az urnából!

Programmpontok.

Mar csak három nap választ el
bennünket attól a fontos időponttól,
melyben a eskümeget választó polga-
rok négy képviselőjüket megfogják vá-
lasztani. Minél közelebb érünk január
26-ikához, annál inkább válik bizo-
nyossá, hogy a székely nép hű marad
önmagához, hű marad azon dicső el-
vekkhez, melyekre a haza szabadsága,
függetlensége, önállósága és a jogfoly-
tonosság dicső nagy elve van ragyogó
betűkkel felírva.

Az a hatar alan felkesedés, mely-
lyel az egyes községekben az ellenzék
képviselőjelölteket fogadják, leírhatat-
lan. Öregek, fiatalok, férfiak és asszo-

nyok szent áhitatalt hallgatják mindezt azokat a lelkes, hazaszeretlettől áthatott beszédeket, melyek az ellenzéki jelöltek szájából elhangzanak. Ez a lelkesedés nem számlaláng, mely elég és elhanyagol, hanem igazi belső meggyőződés, spontán megnyilvánulás, melyet nem lesz már képes a kormány-pártiak pénze és hatalmi presziója, hatalmi lözde és italmelési jogok elvétele, vagy ezek elvételeivel való fenyegetés elnémítani.

A kormánypárt ezen egyedüli feyverének a székegy nép dicsőn és hősi-esen ellentáll. Az ellenzék diadala vár megynék mindegyik kerületében most már biztos, mert attól a feyvertől, melylyel képviselő választások alkalmával tulajdonképen harcolni kellene az egyedüli megengedett feyvertől: a szó, érv és meggyőzés feyvertől ezen választások alkalmával a kormány-párt részéről irtanunk nem kellett. A kormány jogtíprásai, erőszakosságai, és törvénysértéseinek egész sora lehetetlené tette jelölteink, hogy a választókat a szó hatalmával meggyő-zék és magukhoz hódítsák. Mert hiszen, ha a kormánypárti jelöltek beszélni akarnának, ki kellene térniök a november 18-iki eseményekre, a darabantok csapatjának szervezésére, a törvénytellenes ex-lex választásokra. Már pedig nincs a világ az az ékesen szóló férfiú, ki a mi józan székegy népkünkkel el tudná hitetni, hogy ezen erőszakosságok nem törvénytíprások.

Míg az ellenzéki képviselőjelöltek ázonoktatni a maguk egyszerűségükben és keresetlenségükben az igazság hatalmánál fogva gyújtanak, lelkesítenek és meggyőznek, addig a kormánypárti jelöltek köznapni fraziszai hidegen hagyják a hallgatóságot.

Volt alkalmunk néhány kormány-párti programbeszédet végighallgat-nunk itt Csiszkzeredában és a többi kerületben. Valóságos gyászbeszéd-ek ezek. Gyászbeszéd-ek a magyar kormány-párt felett. A mely párt ilyen és ehhez hasonló argumentumokkal meg-

a csalába az megérett a kimúlásra és elmondhatjuk róla: csöndes részvét kérélt!

Csalálatos, hogy a jelölt urak, kik közül kettő hosszú időn át az igazságszolgáltatás harcosa volt s kik ily hosszú időn át mindvég az igazságot képviselték, programbeszédleikben éppen az igazságot nem találták meg.

Kikelttek az obstrukció ellen, mely szerintök az alkotmányos gépezetet a gyümölcsöző munkában felzárkoltatta, de az obstrukció okát már elhallgatták. Azt már nem mondták el, hogy az ellenzék a képviselőházi munkásságot azért akadályozta meg, mert a kormány osztrák parancs szóra az újonckor létszámát évente 30000 emberrel és a hadügyi költségeket milliókkal emelni akarta annakül, hogy ennek a szegény, az eddigi adók alatt már is görnyedő országunk némi nemzeti engedményt adni hajlandó lett volna. A jelölt urak nagy-bőrsen azt is elhallgatták, hogy az obstrukció eredményezte ezen túl követelések visszavonását.

A jelölt urak eldicsőkednek a magyarság terhódításával a hadseregben és a honvédség részére szervezendő tüzérséggel, de azt elfelejtették hozzá-tenni, hogy ezen vívmányokhoz a kormányoknak semmi köze és hogy azok ugyancsak az obstrukció eredményei.

Arról is mélységesen hallgattak a tisztelt kormánypárti jelölt urak, hogy a képviselőházban múlt év március havától kezdve békeség honolt és egy csomó sürgős törvényjavaslatot le is tárgyaltak. Békeség honolt volna ott továbbra is, ha szeptember hónapban mint villám a tiszta égből le nem esett gróf Tisza István híres ugrái levele, mely a miniszterelnök azon szándékát jelezte, hogy a képviselőház szabályait olykép kívánja reformálni, mely szerint a képviselők ellentállási és a szólásszabadság joga megszűnnék és a képviselőház a kormány szavazógépévé süllyedne. Mint-hogy az ellenzék átlatott a szótán és meggyőződött arról, hogy a kormány-

elöltek ezen házszabály revizió által éppen azt az újonc és hadügyi köllségemelési akarja keresztül hajszolni, melyet közel egy évvel azelőtt hősi és kitartó ellentállással visszavonásra bírt; mivel a miniszterelnök által tervezett új házszabályok életbevitelével által Magyarország teljesen ki lenne szolgálatva Ausztriának; természetesen hazajárni kötelességét teljesítette az ellenzék, midőn tőlöl az obstrukció feyveréhez nyúlt.

Azt elfelejték a jelölt urak elmondani, hogy ezen obstrukciót nem az ellenzék teremtette, hanem a kormány szótóttal. Az igazság harcosaitól pedig méltán elvártuk volna az igazság feltárasát azok elől, kiknek bizalmát kérték.

De miért hallgattak a tisztelt kormánypárti jelölt urak a november 18-iki törvénytörlesztésről és a parlamenti csinyről a zsebükön szavazásról? Miért hallgattak el, hogy ezen események hatása alatt az igazi szabadelvűség kiprobált és kiváló harcosai, mint gróf An-lersey Gyula, Darányi Ignác, Wlassics Gyula, Ándrássy Tivadar gróf és még százasok, valaurenyien O Felsége a Király helyi titkos tanácsosai ott hagyták a szabadelvűpártot, melynek évtizedeken át legoszloposabó tagjai voltak?

Arra nézve is szeretünk volna a jelölt uraktól felvilágosítást, hogy kik képviselik tulajdonképen a szabadelvűséget? a fenti nevek birtokosai, avagy Gajáriék és Wolfnerék, kik vakon követik Tisza István a törvénytellenesség útján?

De sem erre, sem pedig többi kérdésünkre igazságos választ nem kaptunk sem egyik, sem másik kormány-párti jelöltől.

De legynék igazságosak. Hallottunk ezen programbeszédleik során ígéreteket is, így valaurenyi kormánypárti jelölt a közös vámerület fenntartását ígérte, mert szerintük mindaddig, míg ipartunk nem fejlődik annyira, hogy nyerteményelőkkel dolgozza, bizto-

Az első táncestély.

(Monolog.)

Irtó: Hajdu Gyula.

Honka (asztal mellett áll, dudol): Londonban van hej számos utca; (korrig-zik) s minden utcán sok sarok. Igazán már annyira belejöttém a bilba, hogy még gondolatom is táncol. Természetes. Eddig volt kurta, nagyon kurta szoknyám, iko-lába jártam, le kellett sütni a szememet, mikor legjobban szerettem volna szomb-ezní, mikor legjobban szerettem volna egy tekintrattással, vagy mivel könnyíteni az én kavargó szívemnek nyomó súlyán; akkor kellett a legszembében, a legábrándosab-ban vizsgálnom a földöt, azaz az aszfaltot. Mert ez már így illik! A mama is mindig arra intott, hogy édes Honkám, te még kis leány vagy ám, ne merj hát se jobbra, se balra nézni, (aszaval) te csak menj előre, menj mindix egyenesen... De most már másként lesz ám, bizony Isten, másként. Megnőtt a szoknyám megnöttem én, el-bánytam a könyveimet, most már felemel-hetem a szememet, aztán mehetek bilba, azaz hogy táncestélyre. Mert azt mondják, a bál, az még nagyon sokára jön. De pe-dig hiszen ott is csak töl-czolnak, itt is, hát miért nem szabad oda menni, ide meg-igen? Azt mondta a mama, én még kicsi vagyok, nem értem ezt. Hát li ony Isten, ha ezt nem érteni csacsinág, akkor... ak-kor én, hiába is tagadnám, csacsika vagyok.

De ma este, a táncestélyre szabad már elmenem, el is megyek, mulatók és... nem sültem le a szememet, nem va-gok olyan tizenhétpróbás apuza azelőt, mint a hitanár ur, ha észreveszi, hogy figyeljük. Bizony szembézék én minden embernek, már minthogy a fiúknak, his-zen... hiszen jól tudom, hogy ok is meg-néznek ám engemet. Meg... meg bizony, Isten bizony, nagyon utánna mezik. A mulatók is, mikor a színházban a „Halu pipóké”-nél voltak, amelyek nagyon szép darab ám. Én mentem előre szend, ször-móresen, aztán mégis hallottam, hogy két szép kis fiú, alig lehetnek 20 évesek, össze-eggett a hátam mögött. Azt m mondta az egyik: Nézd csak, nagyon csinos ez a kis lány! Pedig, pedig nem is vagyok én olyan kicsiny.

Hát igazom van, vagy no ugye, hogy igazom van.

Aztán nem ez ám az egyetlen Hiszen, ha én visszgondolok a multra, tette van, szerelmim! már minthogy akik engem szerettek. Talán össze se tudnám humoro-san számolni, hogy hányan is voltak. Tán-mentelen, számtalan mennyiségben, az bi-zenyes Hanem a mostani, ez az igazi. A másik kettő... az csak olyan tavaszi szel-vo volt, eliebbent, azaz vége. Milyen más is ez a harmadik, mennyire más, hogy fo-gunk vele mulatni ma este. Mert biztosan előm, hisz tudja, hogy én is ott leszek, már

pedig rajtam kaphat, mert már mások is befodhattak utánam: bizony mások is, ket-ten is.

Az első volt Pista. Gyerek volt még, csak egy évvel ezelőt tette le a maturát. Együtt mentünk fel együtt játszottuk el kí-sedő jockaimat, hát gondolta, egy meg-szóltam, hogy bizonyosan szerelmes is va-gyok bele. Már oké mindig így kezpeleddit. A haja székegy volt, az orra pisze, olyan fureszán mosolygott. A nyakendőt pedig oly izdóstenek voltak, hogy na! Mindig szal-makalapot hordott, aztán ártóképen kibábla-beszelt, úgy hogy ha végzettemük az ut-csán, mindenki utánam fordult, ami tisz-tel is nekem egy kicsit. Ez volt a leg-nagyobb érdeme. Különböz nagyon szem-telen volt. Biztosan vette, hogy s külön-böket tartom minden férfinnál. Pedig de esá-fódott. Hógys ne! De meg is mondtam ám neki egyszer!

Az utánammon ültünk a lugásban. A Pista ült, én meg ott, a mamámék éppen bent akadólta. Olyan szép, de olyan édes csillagos ez volt, hogy a Pista bizony nem érdemelt ilyen. És ő nem tudta meg-beszelelni azt, hallgatott, mint a hal a vízben. Hogy lehet valaki ilyen gyamolatlan, hold-világos szilagos özszakni! Hát érdeme-mo nem íyelt szeretni? Várna, tovább várt-m, de Pista csak nem szólt.

Pista, mondtam, alszik?
Nem, így szólt, m-rengok

sitani kell nekünk a nyerstermények piacát Ausztriánál.

Ez volt az egyedüli érv. Melyben ebbe a kérdésbe nem merték a tisztelt jelölt urak elmerülni, mert tudták, hogy a tárgyilagoss fejegetés során csak egy reális végeredményhez jutottak volna és ez: az önálló vámtérület. Ezt azonban Tisza István, az osztrák érdekek védője nem akarja, tehát képviselőjelöltjeinek sem szabad akarniuk.

Miért hallgatták el az igazság harcosai ebben az ország anyagi jólétének legfontosabb mezőgazdasági kérdésében is az igazságot? Miért nem tárták fel a választók előtt, hogy a közös vámtérület miatt Magyarország hatalmas szövetésével Németországgal előnyös kereskedelmi szerződést nemcsak nem fog köthetni, hanem Ausztria érdekeinek előtérbelése miatt, e téren teljes vereséget fog szenvedni.

Pedig megmagyarázhatták volna a jelölt urak, kik a magyarság és székelység igaz ügyét annyira szívükön hordják, hogy az önálló vámtérület esetén Németország nyersterményeinkre a vámtól a minimumra szállítaná, míg ennek viszonyzásul mi az ipari vámkot mérsekelnők, mit most nem szabad megtenni, mert Ausztria ipari érdeke nem engedi. Pedig azt is megmagyarázhatták volna a jelölt urak, hogy az önálló vámtérület felállítására eredményezze és csakis ez eredményezte volna kezdetleges iparunk fellendítését és felvirágzását az egész országban. Ennek nyomában gyárak ipari vállalatok létesülhetnének a mi vármegyénkben is, amiből székelységünk sokkal nagyobb előnyt húzna, mintha „Csikszereda állomását kibővítik és fűtőhőzzal ellátják, hogy az által Csikszereda városának lakossága 80 (?) családadd szaporodjék.”

Hiszen, hogy tovább ne menjünk még a szöveget is melyből a zászló készült, melyet oly fennen lobogtatnak a kormányparti jelölték feje fölött, Bécsből való. Magyarországon nem kapható az áldott vámközösség miatt.

Csodálatosnak tűnik el a hallga-

tóság előtt az is, hogy egyik kormányparti jelölt sem meri a szájjára venni a Tisza István nevet, mert tudja, hogy e név iránt a székely nép oly fanatikus gyűlölettel viselkedik, hogy a név említésére bizonyára frenetikus abcuzolásban tört volna ki még a legjámorabb kormányparti is.

Ellenben igen szeretnek a kormányparti honfajjelölték olyan téren mozogni a nével a népnél halást tehetnek.

Nagy garral hirdetik az erdők és jelölők szabad használhatási jogát. Ne higgy neki, jó székely. Igérv már ezt neked a kormányparti képviselők évtizedek óta. Csak a múlt 1901. évi választásokkor ezen szépen hangzó jelölők miatt mentek bele a küzdlemből s valyon csináltak-e valamit? Nem-e még százszor nehezebb a kisbírtokosnak saját öröklött tulajdonát, erdőszégeit értékesíteni s nem-e napról-napra nő az a terhelés, a mi a beültetésekkel fenntartási s kezelési költséggekkel a nyakadra nehezedik? Avagy nem volna-e romános erővel az arányosítások s tagosítások a helyett, hogy a kormányparti jelölt urak igérete szerint már megszüntetettek volna? A míg a mai kormányrendszer fennáll, bizony nem lesz abból semmi s épen ezért kell mindenkinek arra törekedni, hogy az ellenzék kerüljön többségre, mert ennek a zászlóján lógob a független, alkotmányos magyar nemzeti jelölet mellett a székely érdekek igaz istápolása.

Erdőinket nem a nagy királyok adták nekünk, mint azt az alsóik kormányparti jelölt, Örcy Kálmán nagy bölcsen mondotta, hanem azok a joglalepek, melyet őseink még e fölött lételepedésükkor foglaltak s épen azért annál jogosabb követelésük, hogy azok fölött szabad rendelkezési jogukat alkotmányos eszközökkel kivívthassák.

A kis iparosoknak sincs márm semmi székességük arra, hogy legszükségesebb munkaszereik elfoglalhatatlanságát ugyan azon jelölt ur kívánja nekik, mert hiszen az már 1881. évben

törvénybe volt iktatva a végrehajtási törvényben és emeljük, hogy ezt a törvényt csak mégsem fogják megszegni Tisza ur és társai!

Beszéljenek a jelölt urak a magyar vezényszórol a hadseregben, az ausztriai kiegyezésről, a hadsereg létszámáról, a jelvényekről, a november 18-iki eseményekről s akkor meglátjuk, fog-nak-e csak egyetlen magyar embert találni, aki lelkesednék szavaikon és a ki nem esküdnek fel a magyar alkotmányra, a törvényre s az ellenzék zászlójára, a mely a jog és törvényigazságot, a magyar szabadságot, függetlenséget és önállóságot képviseli!!!

Választási mozgalmak vármegyénkben.

A most folyó választási harcban talán utolsó ízben írunk mozgalmakról, előkészületekről. Lapunk következő számban már az eredményt fogjuk közölni.

Várva várjuk a cikmegevi székelynép választását. Heves és Tisza politikáját és kormányparti képviselőket küld a parlamentbe? Támogatja-e az országoságot, az abszolútizmust, a törvénytelenséget? Avagy, mint a többség néphöz állik, igazságot leszi?

Mi telenénk az utóbbiban bízunk.

Történelmi időkkel élünk. Ez a választás nem jelenti a régi állapotok a folytatását, hanem vagy a végét, vagy valami új stádiumra a kezdetét. Forduló ponthoz ért a nemzet történeti és azért szavazunk bizta hazánk meggyőződésből és szavazunk azok helye is, akik ma még sajnos, ki-ül vannak az alkotmány sánca, de a kik rövid időn belül szintén megkapják, meg kell, hogy capak a szavazati jorot. Szeretnénk nekik székelyek riadóit éreztetőt lenni, hogy hahozás nélkül lejelölészek azt a kötelességet, melyet rálok ró az a hant, amely ide köi.

Nem Tisza István gróf felett, hanem saját jövendő sorsa felett mond a nemzet tettelet. Nagy suly van minden egyes mandátumon, sőt talán még soha sem volt olyan nagy fontossága a képviselő megbízatásnak, mint épen most. Minő elégtelenség az az ellenzéknek, ha az eddigvel egyforma, vagy még nagyobb számban kerülne ki az urnáktól! Pedig könnyen megeshetik, hogy Tisza István gróf nem hivalkodhatik

— Hát, — mondtam, — merengjen csak!

Avval megint hallgatótt. De aztán mégis csak meczólt el az alamuizja. De ekkor is, mint mondott?

— Ilonka, ugy-e maga szoret engem, ugy-e, kis Ilonka, szeret?

— No, ez már sok volt! Hogy én kis leány, hogy én szeretem! Ilyent gondolni, ilyen mondan!

— Piata ur, — mondtam, — én engem mogbántott, (air) én engem megszeret. Távozzék, menjen el tölem, (haragosan) mert kik a parom a két szemét! Hallja, én alamuizá, maga ügyetlen, hagyjon el szomnal.

Piata elhagyott... én sirtam is, nevettem is. De ilyen ügyetlen legyen valaki... holdvilágos, csillagos éjszakán.

Hát igazam van, vagy nincs igazam? No, ugye, hogy igazam van?

A második Antal. A neve is csupa fuvallom, csupa lágyaság, ép ugy, mint ő maga. Ez is gyerek volt még. A Piata barátja, így ismerkedtünk is meg. Hogy szoretelt ez engemet, mily kimondhatatlanul, de... én nem tudtam viszonzni. Pedig nem volt egy cseppet sem szomtelen, — vagy talán éppen azért. Olyan méla, olyan csendes volt ez a gyerek. Nagyon fészen öltözködött, aztán néha igen szellemes is tudott lenni. De én nem tudtam még nem szeretni. Pedig nem volt egy cseppet sem tolakodó, — vagy tán éppen azért.

Komor volt néha, mint egy humorista, máskor pedig ugy esapta a szoret, mintha egész életében azt praktizálna. Mindig hozott nekem egy-egy szál virágot és ilyenkor olyan szeliden, olyan kerön nézett rám, én meg ugy sajnáltam, de nagyon sajnáltam, de csak nem tudtam szeretni. Pedig nem volt egy cseppet sem elbizakodott, vagy tán épen azért.

Ha találkoztunk, mindig engedelmest kért, hogy elkísérhessem. Én meg olyan helyt zivelt vagyok, nem tudtam soha visszautasítani. Istenem, ha neki jól esik, amin nem es-nélök, hát akkor mért okoznék neki fájdalmat? Egyszer elmentünk sétálni, ki a hegyek közé, aztán esutlakozott nagy illdelmesen hozzánk. Olyan kedves volt, nekem is kezét akart csokolni és ugy szólított, hogy nagybúd! Keztem előre mentünk, de ugy látzék, most nagyon el volt foglalta, ahogy beszélt. Persze az én közelségem... Nem volt más senki ott... Nagyon elhatalodott. Az ut aztán meredek lett, én nem mertem lemenni magam, hát belesimulunkodtam az ő karjába, végem, ha már itt van. De erre meg aztán nagyon elerőszaknyedott... Hozzám simult, a szemembe nézett és oly lágyan, behzelgően sutogta:

Edes Ilonka, ugy-e nem haragszik mert így átültem.

Én ugy sajnáltam ezt a szegényt, joraváló fut, de hát fel kellett világosítanom

— Lásza Antal, — mondtam neki,

maga nagyon derék, igazán joraváló fit és szeretem is ezért magát. De tudja, ne haragszók rá, ugy szeretni nem tudom. Lezavink mi azért jó barátok, szivesen látom máskor is a virágját, mert maga igazán derék... de nagyon jó fit.

Istenem, esinján kell banni az ilyen esereppel, utóbb is elörik. Így is még könnyezett, mert ő nagyon, kimondhatatlanul szerelmes volt belém. Nagyon okosan tettem tehát, mikor ilyen kiméletesen, lágyan beszéltem vele, mert különben tán meg is haragudott volna rám.

Hát igazam van, vagy nincs igazam. No, ugy-e, hogy igazam van.

Azóta is szoktam még találkozni vele, mert ő még mindig szoret. De utálm már be van túltve a hely a harmadikkal, II. Piataval. Milyen más ez, mint az első, meny-nyre más, Csupa elezékenység, csupa ügyesség, csupa fiom-ság. Minden szava szellemes, minden bölka talpraesett, minden modulata temperamentumos, minden mondan elbájoló... Azaz, hogy még nem beszéltem vele, csak ugy hiszem, mert azért ismer-jük, szeretik egymást.

Hány álmatlan delutanon sétáltam fel le ablakom alatt, hány elhalasztó operamélobdiát fityált el, leve, mikor méltozatlan kidúzta a fejemet. És én méltozatlan sokszor, mindig. Ő meg csak sétál fel, meg le, fityóli az operát. Aztán néz, néz, hogy majd olajol nézésével, én meg közznyösen

többet az ő hirhedt többségi elméletével, mert alaposak a kilátások arra nézve, hogy körülbelül 200 ellenzéki képviselő kerül ki győzelmesen a választási harcból.

Legellenzékibbek a székei vármegyék. Mi itten vagyunk Magyarország határán, határfőrei és védemezői a magyaroknak. Mutassuk meg, hogy ezen dicsőségre méltók is vagyunk, hogy pénz és hatalom, vesztegetés és erőszak nem képesek bennünket elántorítani a szabadságszeretet és a függetlenség újtárol.

A központi kerületben csütörtökön, folyó hó 19-ikén mondotta el Antalfy Gábor a Kossuth nagyeremben programbeszédét. Magára a beszédre más helyült reflektáltak. Itten csak annyit említettünk, hogy az a kis érdeklődés, mely ezen beszéd iránt nyilvánult, jó aspicium dr. Györgyárral személtre. Nem volt több 100-150 embernél jelen és ennek is a nagyobbik fele ellenzéki emberekből állott. A kormányelnök üteletet kér a néptől és egy bírói és védőügyvéd szerepre vállalkozott. Nehez ez a szerep. Nem csodálkozunk, ha beszédével semmi hatást sem ért el. Hiába a székei nép nem tudja bevenni Tiszának az elvét és azokat nem fogja helyeselni soha. Nemcsak, hanem még elléli azokat is, a kik azt pártolják! Sajnáljuk, hogy Antalfy ilyen bárdatlan szerepre vállalkozott. Székh sorsot érdemel egy választási bukásnál. Vanunk ugyan esetek, amikor elbukni is dicsőség, de Tisza elvei mellett még a győzelem sem az.

Dr. Györgyárral a falvakban nagy lelkesséssel és bandériummal fogadják. Megválasztása bizonyos.

A felszíni kerületben Török Ferenc ellenzéki képviselőjelölt utja valóságos dadalmenet. Taktikái fogak akart lenni a kormány-párt részéről, hogy holmi püspöki beavakozásról beszéltek és ennek folytán Török Ferenc visszavonását híresztelték. Azonban a püspök Török fellépéséhez beleegyezését adta, mert mint mult számunkban közölt pásztorlevélből kitétnék, ő sem helyesi Tisza István gróf politikáját, a visszavonásból egy szó sem igaz! Hozzán is lehetné az Török, amikor a szavazó polgárok és a nép anynyira lelkesedik érte és mellette, hogy szinte lélni kell, hogy ne csapjon ki medrőből az a lelkesedés. Rákostól tovább mindenütt az ő lobogója leng a házakon, a kormány-párti jelölté sehol. A plakátok őt illetik, a nép az ellenfél nevét nem is tudja. A kormány-párt olyan csönvés, mintha halva volna. Török remek szónok, beszédével valóságilag hipnotizálja, elbámuló a népet. Ismerjük, mert idevaló székei ember és támogatója, mivel meg vannak róla győződve, hogy

jó lelki atyjukból, jó honatya is lesz. Nem kell nekik Herceg hercegi pénze sem, lelkük sugallatát követik, azt nem adják el. Mi nem tudjuk elképzelni, hogy volna mód arra, hogy a felszíni kerületben Herceg legyen a győztes. Hiszen a nép még a nevet sem tudja, csak azt tudja, hogy Töröknek van egy ellenfele, de azt még most sem tudja, hogy: „Vajh ki ő és merre van hazája?”

A gyergyószentmiklósi kerületben Sámegi helyzete megfoghatatlan. A nép ünnepeit ül, a mióta a kerületben van. Az ellenzék talora foglalta el a Gyergyószentmiklósi a magaslatokat és ura helyzetnek. A kormányparti állás szánalmas, jó formán számba sem jöhet. A gyergyói felvilágosodott nép nem lelkesedik a jelen kormány mellett. Lehet-e e mellett egyáltalában lelkesedni? Van-e csak egy vonás is, mely rokonszenvessé tehetné azt a nép előtt? Mutasson föl a kormány egy demokratikus alkotást, egyetlen egy törvényt, mely inkább a nép érdekében hozajott, mint az Ausztriával való közöségi érdekében? A választói jogot nem akarja kiterjeszteni, az adókat nem reformálja, ellenben a szőlás szabadságot korlátozza és törvényeinket úgy értelmezi, a hogy az nekij jól esik. Szabad-e a népeknek tehát a kormányparti jelöltet támogatnia? Nem!

Az alszíki kerület hangulata lapunk legutolsó megjelése óta nem változott. A lakosságban óriási fokig a lelkesedés arra a gondolatra, hogy Bartha Ignác fogja a következő ciklusban a parlamentben képviselni. Ugy fogadják, mintha már is megbizottjuk volna: szeretettel és meleg-séggel. Örleynnek eddigi szereplése és Margunán történt választása, melyet a Kuria bizonyára megemissített volna, ha őtől való lélelmében két nappal az ítélet hirdetése előtt le nem mond, az alszíki választónál nagy visszatekést szült. Természetesen nemcsak saját személye miatt, hanem kormányparti politikája miatt sem pártolják. Vannak községek, melyekben Örleynnek alig lesz 5-6 szavazata.

Mint má, említtük, Örleyn a margittai kerületben választási elnöknek jellelta ki a bihari megyei központi választmány. Neki tehát legalább két nappal a választás előtt el kell Aicsikból Margittára utaznia, úgy, hogy a közdelem napján nem is lesz jelen Csikszentmártonban. Mi azt tanácsoljuk, hogy a mikor 24-én elutazik Örleyn, vegyen végleg búcsut pár hívtől. Nem lesz többé sem oka, sem kedve a visszajövetelre. Meghitt hibe ő Tiszának, hát akad majd más

kerület is az országban, miért tisztelt meg épen bennünket, a mikor nem hívta ide senki. Menjen vissza Margittára és mondja el másoknak is: „Azt hittem, hogy a székei néppel könnyű lesz elbánni, de csalódtam”.

Az erőszak és presszió, nem maradtak el. Katonasággal árasztották el vármegyénket egy héttel a választás előtt, a mi meg sokasem történt nálunk meg. Miért? Hiszen nem háborúra készülünk, sem lázadásra! Az a közdelem, amely január hó 26-án lefolyik egy szent, egy alkotmányos közdelem. Minek ide fegyver és golyó, minnek a szökallan dobpergással megzavarni a nép nyugalmát? Ezzel akarja-e a hatóság a rendet tartatni? Megyénkben erre eddig elő nem volt szükség és a székei nép bizonyára most is megfogja tartani függetlenségét úgy, hogy katonai közbelépésre szükség nem lesz.

Mindazt azonban még csak lehetne mind kölni a közrend fenntartásával, de semmielőtt sem menthető azon írózatok zaklatás ami a pénzügyörök gyakorlatok az ellenzék kor-márokokra s dajnyárosokra. Napról-napra érkezik hozzánk a panasz, hogy az ellenzék engedélyeseket engedély hiányával bevonsával lejegyezték, sőt Mánya fénos eszkizetelmokosi vendéglős itálan minden indok s írásbeli határozat nélkül lepecsételték, itámerési engedélyt bevonsal s ugyanigy tetek több esikmegeyi korcs-márossal is. Miért? Talán azért, mert azok ellenzék érdeiméek? Az illetők a jelenleten távirattal tettek meg a finácok eljárása ellen a pénzügyminiszterhez s egy-szersimint megkeresték a budapesti jogvédő egyesületét is az intervencióra.

Hogy ne is beszéljünk azokról a tömeges letartóztatásokról, a melyekben néhány ellenzék polgár részeseül a mostani választás időben, kiket azonban a pártalan és elfogultalan bíróság azonnal szabadlábra helyez. Még csak azon együgyű, kortesfogást említhetjük fel, melyet különösen a felszíni kerületben a székei népet némely kormányparti kortes elboldonditani törekszik. Azzal fenyegetik ugyanig őket, hogy a kinek a vasut keresztül fogja vagni a bírtokát, ha a kormánypártira szavaz, busás kárértéit fog kapni, de ha az ellenzékre, ugyszólván semmit. Mint törvényütdök figyelmeztetünk mindenkit, hogy ez egyszerű s együgyű kortesfogás. A vasut által elvett bírtokok kisajátítási árát a bíróság állapítja meg és pedig mindkire nézve egyformán, mert a b ország pártatlan, elfogultalan s kortesessék. Magát kálasszani nem enged.

nézek vissza, mert ez már így illik; de azért úgy örülök, hogy szeretnek a nyakába ugrani és úgy kényszeríteni, hogy mondja el: „Nagysád, én szeretem, imádom rajongok, meghalok magáért”.

Mert azért, imádom... Tegnap már bátrabb lett. Mikor elővontni készült, odémézt még egyszer, elpirult, aztán megemelte a kalapját. Én meg illig pirultam. Azt sem tudtam, mit teszek, csak arra emlékszem, hogy a közönséget elfogadtam. Láttam a boldog örömet arcán, szinte halálkoldni szeretett volna; hát miért ne szerettem volna meg neki ezt az örömet, miért lettem volna kegyetlen, mikor én jó leány vagyok, aztán ő szeret... én szeretem... ni szeretjük egymást.

Hát igazam van, vagy nincs igazam? No, ugye, hogy igazam van?

De ma este találkozni fogunk, mert ő is biztosan előjön. Hogy fogunk majd mulatni, táncozni...! Azért csatlakozik ám, ha azt hiszi, hogy az egész estejét vele töltöm. Hogyis ne, lesz ott más is, talán szebb is, jobb is nálánál, azokat so lehet kiköszarazni. Milyen élvezet, milyen édes lesz is végig korongolni a termen. (Dudol) Londonban van hej azános utca (kerü-gőzlik) és minden utczán sok sarok

Oh mi boldogság lesz, mily fenséges lesz. Látnom is má, hogyan irigykednek a többi leányok, mennyire bántja őket, hogy én leülni sem tudok, ők meg folyton petre-

szelymet árulnak. Bizony, kisaszonyok, a férfiak nem táncolnak kötelességből, nem ám, csak akivel szeretnek táncolni. Velem pedig csak szeretnek. Hiszen már hármian is voltak és még mennyien lesznek!

Igenis, kitünően fogok mulatni, romé-kül. Milyen nagyszerű lesz, ha meghajítja magát előttem majd egy snájdig ludingy, vagy egy helyes dukótes:

Szabadna kér em, kedv s nyugsád, egy tourra.

— Kösziöm, nagyon fáradt vagyok, de azért pár lépést megpróbálok.

S így büszkélkedem az ő karjukon, mint egy katonáim illik. A civilbagázs meg aztán lesheti, míg rája ügyet vettek; ker-heti a következő tourt

— Kösziöm, csak a hetedik szabad, addig meg vége lesz a zenének.

Bizony uraim, én nem tánczokok udvar-rasságból, nem ám, Előd a táncz, második az uniformis és a civil — az az utolsó.

Bizony, nagyon sokat fogok tánczolni, hisz annyi lesz ott a tánczos, mint a polya. Do... de ha megsem lesz tánczos... ha II. Pista so jön el... ha tiszték, ünkeotesek sem lesznek... vagy nem veznek öszre... aztán én illek, nem kér fel senki, árulok petreszelymet... A többi leányok meg mind tánczoltak... aztán nevetek engem, kigunyolnak, kieszolnak... Isteneim, mért nem vacsorálunk már... Ha nem jól állna raj-

tam a ruhám... vagy más hiba lesz, aztán felém se néznek... Én elsúlydok, meghalok szégyenemül... Hát hol is kósik már a mama?... Ha az ünkeotesek sem jönnek felém... ha civil sem néz rám... ha illek egész este, egész éjjel... reggelig... Jaj, de szorít ez, egész nap... Ha aztán kinevetnek... kieszolnak... Későbe kell esnem, ha meg-gondolom... Mindjárt az első mulatság így kezdődik... milyen lesz akkor a többi... mások a mama bizonyára el sem visz akkor... Én meg megöregszem, megvenülök... (sír) soha sem megyek férjhez, lesz belőlem vén kisaszony... Hát érdelem elni is... Milyen kár volt kiköszarazni a Pistát, Antalt... Hiszen jó fiúk voltak, szerettem is őket, most is szeretem... Most nem kellene fél-nem, szégyenkezem, nem kellene petre-szelymet árulnom... Férjhez mehozták, naszony lennék... így meg vén lány maradok mindig... Mit tegyek... mitől fogjak?... (Fel-lát jir, Lassan átmegey esondón dudolást) Csüggy asszony satora (boka-zik) ladi-ladilom, ladi-ladilom. (Vigan) Ej, mit feljűk, hiszon ott lesz az új Pista, aztán... ott leszek én is!

Hát igazam van, vagy nincs igazam? No, ugye-e, hogy igazam van.

Ne téjjen tehát senki, ne ijedjen meg senki, hanem adja le mindenki belső igaz meggyőződése szerint szavazatát az ellenzékre!

Előfizetési felhívás.

Február hó 1-ével új előfizetést nyitunk lapunkra, felkérjük mindazon igen tisztelt előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, vagy e napon le fog járni, hogy adják azt minél előbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében szünet álljon be.

Azon tisztelt olvasóinkat pedig, kik eddig lapunkra még elő nem fizettek arra kérjük, hogy ezt most megtegyék sziveskedjenek, mert ez által lehetnév tessük, hogy lapunkat mindinkább kibővítsük és mind hathatósabban küzdjünk közönségünk és a haza érdekében.

Lapunk irányát és szellemét mindenki ismeri, a kik pedig nem ösmerték, tudomást szerezhettek róla mostan a választási mozgalmak idejében. Jelszavunk: a független, hatalmas és egységes magyar nemzeti állam és különösen szűkebb hazánk — a szélekség — jogos érdekeinek istápolása.

Előfizetési árak:

Negyedévre 2 kor.
Félévre 4 kor.
Égész évre 8 kor.

Előfizetéseket mindig fölvesz a kiadóhivatal.

Szólánkok.

Loubot elcsúszni a pártai fociuk tudják, hogy nagy barátja a képeknek. sőt igazságos, valahányszor végig kell járnia a térséket. Államánál fogva mindamellett elég gyakran kell mutatkoznia a pártai működésben, mert mindig nem képköltőlést magyaráz, nem beszélni nem lehet. Ezt a kötelességet tartja Loub, be a logtarhosoknak valamennyi funkcióját közzé a nem le csúszni a térséket. A napokban volt mint a pártai lapok írják a következő kalandja: Az előzők végig halasztották a balon és a futás, a visszatérni szű képek kiállítását, melyet ő nyitott meg. Amint egy kép elé ért (a háttérben állt a labot, amelyet megfogott) titrrelmélőn felkiált ki:

— Ugyan kérem, hogy lehetőleg ilyen otromba megoldományt kiállítanak.

A kiállítás igazgatója elpirult és halkán oda ment Loubotnak:

— Először, mi miért oly gyonyolós? A kép felesleges itt állni a muzeumban!

— Az előzők érezték, hogy elcsúszni magán a futást benne a focin, udvarias francia!

— El felelté ezt a képet? — Kérlek a kép-tárgyúkat, mintha nem is hallotta volna az udvarosok ügyelmeztetelét.

— És a kolléga!

És a futást bemutatták az előzőknek.

Megfogozatosan a kemény kritikákat, — szűt hozzá Loub:

— En gacsogni ember vagyok, nálunk pedig az a szokás, hogy, ha az ember nagy akar menni valahol, azon kezd, hogy deárjára a dolgot kifigyeljen, hogy adja a képet?

A futás tudta hogy az elnök csak jött a futást a tenni a térséket. Azért előlérté, az ügyes újságosok!

— Hogy adom a képet?

— Igen.

— Huszszor frank!

— Az előzők negyöt frk!

— Huszszor frank? Hisz az van írva a képre;

Ára húszszor frank.

A piktor mosolygott.

— Igen ám, előzők ur. de én normandiai szűletésű vagyok. Nálunk az a szokás, ha az ember előcsúszni kíván mint amennyire adja...

Loub érezté, hogy az csak szerény visszavágás az a gőrcsütségére de nehezsé szűval bár, de mégis csak kifejtette a képet tájékozva.

— Gróf Tolohi Sándor az 1848-iki szabadságharc

esetében az emigrációból való háztartás után is bucsóhíve maradt a függetlenségi pártján. Mindezt a szabadságharc jelöltje, gróf Tolohi Géza, társaságban a választásnapon. Egyszer nagyvívonyossá került a nemzet a szabadságharc al, hogy szembesüljön a haza és a „csudar kormány” támogatását.

— Nem a kormány támogatott én, — mentengette a gróf — hanem az ösödöt, Géza ur főt.

A figurá érezté, hogy előlérté ki arról, hogy Loub de Bérezen minden próbát az ur megfogozott.

hogy a szűndékek közülben tarták a szerepet, mert azért bte, hogy szerepet tanulni csak aszimpadon lehet, otthon nem. Mindenne nagyon ügyel de megfogozott, hogy utasításait mindazon kívülcsúsk a darabjait csak a huzason ördökli vagy harminceket próba után engedni előad. Huzason nemcsak hallgatja végig az első próbát a mind fölgyűzi a köztársaság. A próba után kezdte fölgyűzősül a rendezésnek. Másnap a szűndékek természetesen megint úgy játszottak, mint az első próbán a huzason ismét fölgyűzi, de ekkor már így szól a rendezőhöz:

— Azt hiszem a tozagni próba után irott jegyzetemet elvezettéte. Megfogozott ösnek azt a szűndécsü, hogy azelőtt az én felhuzason a köztársaság.

A harminceket próbán huzason ismét kezdte az utasításait, hogy a szűndékek szűndécsü az utasításait. A próba után így szól a rendezőhöz:

— Ezek a hűszkek és csak egy huzason omborok a darabjait adják, az én felhuzasonra tehát utasításaimat szűndécsü.

— Ez nem is hogy el tölthet se a próbákra, az az elhuzasonra.

Egy budapesti ur Maros Torda megyében Mikházon — vagy mint a vidék áll-oz nyelvjárás szerint ottik. Mikházon voltéte a nyarat. Megfogozott se reggelén elvezettéte háztársaságát. Felhuzason kérték: — Mitök az. Utasítás — Kérlek az. azt-ny, nem is szűte hogy az ur „reggeléte” kíván lát megogni — telet az ur. — Mogni? — I — Jódalkozott az szűndécsü. — Persze, hogy megogni — látalkozott róla az ur — Az szűndécsü csodálkozva távozott a nomaok egy társaság felszűt friss társaság társaság jött vissza. — Ez ugyan frissnek is friss. Társaság is ték. de szeretettel látom hogy fogja az ur majd megogni.

H I R E K.

VÁLASZTÁSI IGAZOLVANYOK.

A központi választmány határozata szerint minden választó választási igazolvánnyal látatlik el minden kerületben s a kordonon befől csak azt bocsátják, aki ilyenek a birtokában van. Ezen választói igazolványok a község előjáróságai által osztatnak szűt a választók között és pedig legkésőbb a választás napját megelőző napon. Figyelmeztünk tehát minden ellenzéki választó polgárt, hogy igazolványát legkésőbb 1905. január 25-én a község előjáróságától vegye át, amely azt kiszolgáltatni köteles, mivel különben el fog esni szavazati jogától.

Áthelyezés. Az igazságügyminiszter Hendelek József egyezményesbírókiki irók. járásbírószágot irnokot a fogarasi kir. járásbírószághoz helyezte át.

Nyugdíjazás. Az igazságügyminiszter Elthes Zsigmond kir. táblabírói és Antalfy Gábor kir. törvénytudóki bírói, csikszeredai lakosokat, nyugdíjazta.

Műkedvelői előadás. Csokme Emma, Zakariás Anna, Beké Regina, Deák Róza, ur. hűszkek. — Fejér István, Zakariás P. Antal, Zakariás Andor, Domokos István, Zakariás Jenő, Dávidkát Dávid urak közreműködésével ma vasárnap, 1905. január 22-én Csikszerepen, a Deák György-szálloda nagyteremben szűre kerül „A föld”, vagy: „A föld-nyelvi”. Ezzel szűmül 3 felvonásban. Irta: Kemény Jenő és Molnár Dezso. Rendező Gáspár Jenő.

Az egyes képviselő választási elnökök a következő hirdeménnyel tesék közzé: Csokmege központi választmányának Csikszerepén 1905. évi január hó 13-án tartott üléséből fent szűm utalt kelt határozatával a választókörletben a képviselőválasztás határideje 1905. évi január hó 26-ik napjára tüzetven ki, mint kiküldött választási elnök közzírte teszem: 1. A választás szűkelyében a választás napján, vagyis 1905. évi január hó 26-án a választási helyiségök s a választók részére szűkséges terület reggeli 6 órakor katonai kordonnal el fog kiltintetni. 2. Ezon a katonai kordonon csakis szűndécsü szűndécsü jögnöulnek fogzunk átbeszélteni. 3. Az átbeszélés s szűndécsü jögnöul által felmutatandó igazolvány alapján történik. 4. Az igazolványok alattiri elnök által bocsátatnak ki, s azok a szűndécsü jögnöulnak a választás napját megelőzőleg hatóságok közleg által közzemittetnek. 5. Ha valamelyik jögnöulnak az igazolvány utalán

tévedésből nem kézbesített volna, az iránt a választást megelőző napon községének előjáróságánál jögnöulkozni és az igazolvány átvenni saját érdekeiben az kötelességében áll. megjegyeztek, hogy az igazolvány hiánya sem a szűndécsü költöttséghez való megjelölésnek, sem pedig a szavazat bevadásnak az érvényességének akadályul nem szolgál. 6. Szűndécsü nem jögnöul egyneknek a választás napján a választás szűkelyére jönni szűndécsü fős, a ülalon megjelölési ellen esztől esztől a legszűndécsü rendűri intézkedés. esetleg azonnali letar toztatás fog alkalmaztatni.

Törvénykezési szűntet a választások mlatt. Az igazságügyminiszter rendeletét intézett az összes bíróságokhoz, hogy területükön a képviselő választást megelőző napra és a választás napjára semmiféle tárgyalást ne tölzzenek ki, hogy úgy a felek, mint a bíróság hivatalnokai szűndécsü jögnöul a bíróságok. A miniszteri rendelet arról is intézkedik, hogy a mennyiben a választás napjaira maéddig tárgyalást tölztek volna, azt halasszák el és az érdekelteket, tanukat értesíték.

Meghívó. A csikspalocai műkevelő társulat az új iskola padok beszerzésére főtisz. Murányi Kálmán főszeres plebánus védnöksége alatt 1905. január 28-án szombaton szűndécsü egybekötött táncestélyt rendez.

Menetrend változás. A m. kir. államvasutat igazgatóságától nyert értesítés szerint a Csikszereda—Sepsiszentgyörgy között közlekedő s Csikszeredából reggel 9 órakor induló tekevonat február hó 1-től kezdve személyszállítással fogközlekedni. Ez által az utazni akart községnek régi óhajja nyer kielégést.

Új állami elemi népskolokák vármegyénkben. A vallás- és közoktatásügyi miniszter két népskolok fog vármegyénkben felállítani, az egyiket Csikgyimesen, a másikat pedig Menaságon.

Unalmas farsang. Három hete immár hogy a farsang kezdetét vette; zenétől, táncotól, fesztelen jökdévit hangosak a bálit tercek a széles világon, csak városunk arany ifjúsága nem akar eddig mind erről tudomást szerezni. Mi ennek az oka? Csak nem állnak hadi lábán egymással Karneval hercege és arany ifjúságunk? Hiszen tudunk! Ő fensége nem kormányzári képviselő-jelölt, hanem a pajzán jó kedv, gondozó vigásq patronusa párt külömbőség nélkül. Vagy talán a választási mozgalmak kötik le az ifjúság drága idejét? Ez lehetséges, de azért áldozhatna valamikétt a tánc istennőjének is, mert ha meg nem teszi, magára vonja a bájos gyönye nem erős, kézhelhetetlen haragját, mi pedig bizonyára nem akar. Tehát rajta fel a táncra!

Színház. Zoltán Gyula szűndécsülatának törekvő buzgósga közönségünk érdeklődését a választási mozgalmak dacára állandóan ében tartja. Különösen ináta az előadások szűndécsü szűndécsü „Kossuth szűndécsü” tette át, mindég szépen meglik a színház terem. Szűndécsü egy szűndécsü a régi jó időkbeli került előadásra. Obernyik Károly történeti drámája Brankovits György. A darab bizony nagyon elavult; drámai és lélektani szempontból a maga idejében is sok kifogásolni valót találtunk benne, de azért néhány hatásos jelenete budapesti nemzeti szűndécsüszűndécsüban is huzamosabb ideig műsoron tartotta. Nálunk a darab szűndécsülatának különös érdeklődést azon körülmény kölcsönzött, hogy tulajdonképen ezen darabban mutatkozott be nekünk Zoltán Gyula igazgató mint színész. Kisebb szerepekben már látuk Zoltán Gyulát nagyobb önálló alakításokban csak ebben a szerepben volt alkalma nyujtani. Brankovits György nem mondható ugyan hálás szerepek, kidolgozásra nem egységes, jellemre ingadozó, annál nagyobb Zoltán érdeme, hogy a fejedelem alakját hatásosan mutatta be. Nagy hatást értek el Zoltán és Lomnyci kltűné alakításukkal

